

## CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

### DECIZIE

12 noiembrie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal în componența:

președinte – Nicolae Gordilă,

judecători – Liliana Catan și Iurie Diaconu,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului în anulare împotriva sentinței Judecătoriei Criuleni din 30 ianuarie 2014 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 martie 2014, declarat de către condamnatul,

**Iurcu Oleg Mihail**, născut la 12 februarie 1984, originar și domiciliat or. Criuleni, str. M. Frunze, 8.

#### *Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:*

1. în prima instanță: 09.12.2013-30.01.2014
2. în instanța de recurs: 20.02.2014 - 13.03.2014

### CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Criuleni din 30 ianuarie 2014, Iurcu Oleg Mihail, a fost condamnat în baza art. 264<sup>1</sup> alin. (3) Cod penal, la amendă în mărime de 600 unități convenționale, ce constituie 12 000 lei, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani.

2. Potrivit sentinței s-a stabilit că, Iurcu O., la 27 octombrie 2013, în jurul orei 23.30, conducând automobilul de model „Renault Megane” cu numărul de înmatriculare OR BR 477, pe str. 31 August 1989 or. Criuleni, a fost stopat de către inspectorii de poliție a Inspectoratului de poliție Criuleni pentru deplasare neadecvată, unde în cadrul controlului actelor, fiind suspectat că se află în stare de ebrietate alcoolică, i-a fost propus să meargă la examinarea medicală în vederea constatării stării de ebrietate și naturii ei. Ulterior, deplasându-se la spitalul raional Criuleni, conducătorul Iurcu O., categoric a refuzat să fie supus testării alcoolice și recoltării probelor biologice în cadrul acestui examen medical.

Acțiunile inculpatului au fost încadrate în baza art. 264<sup>1</sup> alin. (3) Cod penal, ca *refuzul conducătorului mijlocului de transport de la examenul medical în vederea stabilirii stării de ebrietate și a naturii ei.*

3. Sentința a fost atacată cu recurs de către inculpat, prin care a solicitat casarea acesteia în partea stabilirii pedepsei complementare, invocînd că automobilul este unica sursă de câștig pentru întreținerea familiei. Totodată, mai indică că instanța de judecată nu a luat în considerație circumstanțele atenuante la numirea pedepsei, anterior nu a fost condamnat, este căsătorit și are la întreținere un copil minor, nu

este angajat oficial în câmpul muncii, se caracterizează pozitiv la locul de trai, s-a căit sincer de cele săvârșite.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 martie 2014, a fost respins recursul declarat ca nefondat și menținută sentința.

5. În motivarea soluției adoptate, instanța de recurs a considerat că instanța de fond corect a stabilit circumstanțele de fapt și vinovăția inculpatului, just a încadrat în drept acțiunile lui în mod imparțial și obiectiv i-a stabilit pedeapsa penală.

Instanța de recurs a menționat că la stabilirea pedepsei prima instanță a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana vinovatului, de circumstanțele atenuante sau agravante ale răspunderii și i-a aplicat pedeapsa conform sancțiunii, care prevede pedeapsă sub formă de amendă sau muncă neremunerată în folosul comunității, în ambele cazuri cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de la 3 la 5 ani. A fost luat în considerație că inculpatul se caracterizează pozitiv, este de vârstă tânără, anterior nu a fost judecat, iar ca circumstanțe atenuante conform cu art. 76 Cod penal, instanța de judecată a reținut recunoașterea vinovăției și căința sinceră. Totodată instanța de fond a luat în considerație pericolul social care poate surveni în cazul păstrării după inculpat a dreptului de a conduce mijloace de transport, deoarece conducerea transportului ca mijloc de pericol sporit în stare de ebrietate alcoolică prezintă risc real pentru viața și sănătatea altor persoane. Circumstanțe agravante în conformitate cu art. 77 Cod Penal nu au fost stabilite.

Analizând circumstanțele stabilite, instanța de recurs a considerat că pedeapsa sub formă de amendă cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport a fost corect numită și este în limitele minime a sancțiunii pentru infracțiunea săvârșită de inculpat, iar apărarea în recurs nu a invocat motive pentru înlăturarea pedepsei complementare, adică careva circumstanțe excepționale. Chiar și acel fapt că automobilul pentru inculpat este unica sursă de existență nu este probat prin nimic, mai ales că inculpatul oficial nu este angajat în câmpul muncii, care ar fi legat de folosirea mijlocului de transport personal.

6. Hotărârile judecătorești menționate sînt atacate cu recurs în anulare de către condamnat, care solicită casarea acestora, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală. În motivarea recursului invocă că:

- deși instanța de recurs a constatat prezența circumstanțelor atenuante în prezenta cauză penală, nu a examinat chestiunea liberării de răspundere penală sau aplicarea unei pedepse mai blînde decît cea prevăzută de lege și excluderea sancțiunii complementare;

- instanța de recurs nu a motivat din care considerente, inculpatul nu poate fi liberat de răspundere penală și nu a luat în considerație cumulul de circumstanțe atenuante prezente în speța dată, nu a ținut seama de criteriile generale de individualizare a pedepsei și incorect au fost neglijate prevederile art. 55 Cod penal.

- fiind privat de dreptul de a conduce mijloace de transport, va fi lipsit de locul de muncă și ca consecință va suporta urmările neachitării amenzii și anume pedeapsa cu închisoarea.

7. Procurorul, în conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1<sup>1</sup>) Cod de procedură penală, a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat solicitând respingerea acestuia ca inadmisibil, deoarece recursul declarat nu conține argumentele ilegalității deciziei atacate, care sînt erorile de drept și care viciu fundamental a afectat hotărîrea atacată, potrivit art. 453 Cod de procedură penală.

8. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului în anulare în raport cu materialele cauzei, Colegiul conchide inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

Declarînd recurs în anulare, recurentul este obligat să invoce încălcările comise de către instanța a cărei hotărîri se contestă și care viciu fundamental în cadrul procedurii precedente a afectat hotărîrea atacată, prevederi stipulate și în art. 453 alin. (1) Cod de procedură penală.

În conformitate cu art. 455 alin. (2) pct. 7) Cod de procedură penală, recursul în anulare trebuie motivat, cu menționarea obligatorie a cazurilor prevăzute în art. 453 alin. (1) Cod de procedură penală, conținutul acestuia, cu argumentarea ilegalității hotărîrii atacate din punct de vedere al problemei de drept și evidențierea viciului fundamental care, în opinia recurentului, în cadrul procedurii precedente a afectat hotărîrea atacată.

Astfel, potrivit alin. (1) art. 453 Cod de procedură penală (*în redacția Legii nr. 66 din 05 aprilie 2012, în vigoare din 27 octombrie 2012*), hotărîrile irevocabile pot fi atacate cu recurs în anulare în scopul reparării erorilor de drept comise la judecarea cauzei, în cazul în care un viciu fundamental în cadrul procedurii precedente a afectat hotărîrea atacată, inclusiv cînd Curtea Europeană a Drepturilor Omului informează Guvernul Republicii Moldova despre depunerea cererii.

Deoarece temeiurile pentru recurs în anulare sînt expres și limitativ stipulate de lege, rezultă că motivarea recursului trebuie să se refere numai la aceasta, cu indicarea expresă a temeiurilor pe care se întemeiază.

Analizînd textul recursului în anulare este vădit că, recurentul nu a respectat aceste cerințe și nu a invocat expres nici unul din temeiurile prevăzute la art. 453 alin. (1) Cod de procedură penală, recurentul critică doar sub aspectul dezacordului său de neaplicare și neglijare de către instanța de recurs a prevederilor art. 55 Cod penal, adică de liberare de răspundere penală cu tragerea la răspundere contravențională, invocînd art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală – hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, ori motivarea soluției contrazice dispozitivului hotărîrii atacate sau acesta este expus neclar, pe cînd el urma să-și argumenteze cerințele prin prisma prevederilor art. 453 Cod de procedură penală – prezența unui viciu fundamental sau informarea Guvernului Republicii Moldova cu privire la depunerea cererii la CEDO.

Mai mult ca atât, Colegiul penal, reține că argumentele invocate de către condamnat, privind liberarea de răspundere penală cu tragerea la răspundere contravențională, conform art. 55 Cod penal, nu au fost invocate în recurs și nu au format obiectul discuției, pentru ca instanța să se expună corespunzător asupra acestora.

Având ca reper, dispozițiile art. 456 alin. (1), 432 alin. (2) pct. 1) Cod de procedură penală, instanța decide inadmisibilitatea recursului înaintat, în cazul în care se constată că acesta nu îndeplinește cerințele de conținut.

Prin urmare, Colegiul penal conchide că, cerințele obligatorii nominalizate nu au fost respectate de către recurent la declararea recursului în anulare și în consecință se impune inadmisibilitatea recursului declarat deoarece nu îndeplinește cerințele de conținut.

9. În conformitate cu art. art. 432 alin. 2 pct. 1), 455 alin. (2) pct. 7), 456 alin. (1) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

### **DECIDE:**

Inadmisibilitatea recursului în anulare împotriva sentinței Judecătoriei Criuleni din 30 ianuarie 2014 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 martie 2014, declarat de către condamnatul, **Iurcu Oleg Mihail**, în cauza penală în privința acestuia, din motiv că nu îndeplinește cerințele de conținut prevăzute de art. 455 Cod de procedură penală.

Decizia este irevocabilă, pronunțată la 03 decembrie 2014.

**Președinte**

Nicolae Gordilă

**Judecători**

Liliana Catan

Iurie Diaconu